

палваше. Сега самъ той изтрѣбваше грабителитѣ. Приятели му бѣха главатаритѣ на всички кърджалийски дружини. И съобщи имъ той да престанатъ да грабятъ и да измчватъ народа.

Никой не го послуша. Тогава той врѣхлетѣ върху тѣхъ като ястребъ и като пилци ги разпрѣсна.

Крило бѣ Индже за всички.

Заживѣ народътъ спокойно и се залови за работа. И Богъ наспори земята съ тежъкъ плодъ. Люлѣятъ се като море узрѣли жита. Като бѣли птици се бѣлѣятъ забрадкитѣ на жетваркитѣ. Надалеко се разнася звънката имъ пѣсень.

Индже иде отъ нѣкъде и спира коня си. Вслуша се. Жетваркитѣ сж близо. Тѣ пѣятъ за Индже войвода, какъ води дружина отъ триста юна-

ка, какъ плаче гората за него, какъ милость има за сиромаси.

Звѣнти пѣсенята подъ ясното небе. Ронятъ се думитѣ и като зърна изъ тежки класове. Индже слуша. Нѣщо сладко се топи въ гърдитѣ му. Отъ очитѣ му се отронва сълза и пада върху бѣлата грива на коня му — първата сълза, която Индже пролѣ презъ живота си.

Йорданъ Йовковъ

